

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. V. T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, naposledy PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK PPS advokáti s.r.o., se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, čj. OAM-207/ZA-ZA11-HA08-2016, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 10. 3. 2016 rozhodnutí, jímž zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to s odkazem na ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V blanketní žalobě namítal žalobce naplnění podmínek § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, nesprávnou aplikaci § 25 a dále porušení § 3 správního řádu. Soudem ustanovený zástupce žalobce dne 3. 5. 2016 žalobu doplnil, uvedl, že v daném případě nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť žalovaný se nepokusil zjistit místo pobytu žalobce, ač znění tohoto ustanovení stanoví, že nelze-li zjistit místo pobytu, a tedy je

patrné, že zákon předpokládá určitou míru snahy po zjištění místa pobytu. Žalovaný měl k dispozici pouze sdělení PoS v Kostelci nad Orlicí o tom, že žalobce dne 4. 3. 2016 opustil středisko bez povolení, je však zjevné, že ve středisku i nadále pobýval, když si zde dne 29. 3. 2016 převzal napadené rozhodnutí a dne 7. 4. 2016 podal žalobu. Postupem žalovaného bylo nepřiměřeně zasaženo do práv žalobce, tento přístup je ryze formalistický, s poukazem na § 10 zákona o azylu žalobce připomíná, že žalovaný je na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinen vyzvat žadatele písemnou výzvou k poskytnutí údajů, dle ust. § 24 se tato výzva doručuje do vlastních rukou žadatele a teprve za předpokladu, že ji nelze doručit, se vyvěšuje na úřední desce příslušného pobytového střediska. Poukazuje přitom na rozhodnutí NSS 4 Azs 104/2005 – není-li ministerstvu známo místo pobytu žadatele o azyl, jehož pobyt je evidován v pobytovém středisku, poté, co toto azylové zařízení opustil, lze žadateli doručit předvolání k pohovoru postupem dle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí takový postup neplyne a v uvedené souvislosti žalobce poukazuje na znění § 2 a § 3 správního řádu, které ukládají správnímu orgánu, aby postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2. Z uvedených důvodů je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

O žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby soud rozhodl usnesením ze dne 25. 4. 2016.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření dne 3. 6. 2016, v něm nesouhlasí s oprávněností námitek žalobce, odkazuje na správní spis, zejména podklady vztahující se k doručování písemnosti žalobci. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je plně v souladu s platnými předpisy, § 25 písm. j) zákona o azylu byl použit zcela oprávněně, místo pobytu žalobce nebylo v době rozhodování o žádosti žalobce správnímu orgánu známo. Není sporu o tom, že žalobce svévolně – tedy bez svolení správního orgánu dle § 82 zákona o azylu – opustil hlášené místo pobytu v PoS Kostelec nad Orlicí od doby 4. 3. 2016 do 30. 3. 2016, kdy se opětovně do střediska navrátil, žalovaný pak rozhodně neměl povinnost zjišťovat místo pobytu žalobce, takovou povinnost mu ani zákon neukládá. Žalovaný zdůrazňuje znění ust. § 77 odst. 1 a zejména 2 zákona o azylu, tedy na povinnost žadatele o změni místa hlášeného pobytu žádat písemně správní orgán, takovou žádost žalobce nepodal. Ust. § 82 zákona o azylu stanoví podmínky opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin, tedy formu písemného oznámení žalovanému, povinností žalobce bylo tuto povinnost plnit a též oznámit adresu, kde se bude zdržovat. Žalobce povinnost nesplnil a musí nést následky svého jednání, tj. riziko i případného zastavení řízení. Argument o převzetí rozhodnutí dne 30. 3. 2016 je v této souvislosti s ohledem na obsah spisu lichý, již pravomocné rozhodnutí bylo žalobci předáno v době návratu do střediska. K předání rozhodnutí a tedy nabytí právní moci došlo již 29. 3. 2016, tedy v den ve výzvě k převzetí rozhodnutí stanovený ve smyslu § 24a odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán neshledává jakékoliv porušení zákonných předpisů a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 13. 3. 2017 bylo konstatováno, že z úředního záznamu ze dne 4. 1. 2017 vyplývá odchod žalobce z PoS v Kostelci nad Orlicí dne 12. 5. 2016. Zástupkyně žalobce poukázala na žalobní námítky s tím, že žalobce setrvává na původním návrhu zrušení napadeného rozhodnutí. Pověřená pracovnice žalovaného

zdůraznila, že správní orgán nemá žádnou povinnost zjišťovat místo pobytu žalobce za popsané situace, nemá oprávnění policejního orgánu pátrat po místě pobytu účastníka. V závěrečných návrzích účastníci setrvali na návrzích shora, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal a zástupkyně žalobce účtovala náklady právního zastoupení žalobce, spočívající ve třech úkonech právní služby.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce poskytl žalovanému údaje k své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 3. 2016, uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, je bez vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, svobodný, vlast opustil v r. 2008, letecky přes Koreu do Prahy. Z Koreje přiletěl na české vízum za účelem podnikání. Jako důvod své žádosti o MO žalobce uvedl, že mu byl ukončen pobyt, protože prodával padělané zboží. Týž den pak v rámci pohovoru žalobce sdělil, že ve Vietnamu žil ve městě Thai Binh, v domě rodičů, ještě se dvěma sestrami. Pracoval jako jeřábník, vlast opustil, protože slyšel, že si může v zahraničí více vydělat. Měl pracovní vízum, toto po dvou letech změnil na podnikání. Měl na tržnici své prodejní místo, prodával oblečení, kousek od Českých Budějovic. Po příjezdu pracoval v Plzni v továrně Panasonicu, vyráběl elektronické součástky. Když si chtěl prodloužit pobyt, byl ještě v podmínce, takže to nešlo. Pobyt mu byl ukončen v říjnu 2015. Zpět do Vietnamu nechce, je tady již dlouho a chtěl by zde zůstat. Neví, co by s ním bylo, ničeho konkrétního se neobává. Pokud by se ale vrátil, již by nemohl zpět. Ve vlasti nikdy žádné problémy neměl. Téhož dne byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace a situace v zemi původu, uvedl, že nechce navrhnout jejich doplnění. Posléze se ve správním spise nalézá úřední záznam o svévolném opuštění PoS.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Z ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vyplývá, že správní řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.

Ze správního spisu ve věci je patrné, že dne 25. 2. 2016 byl Policií ČR – Příjímací středisko Zastávka – vypracován Předávací protokol cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, který byl převzat OAMP dne 26. 2. 2016. Týž den žadatel podepsal převzetí Výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (též ve vietnamském jazyce) a Předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany (též v anglickém jazyce), Předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (též ve vietnamském jazyce), a to na den 1. 3. 2016 v 14,30 hodin. Dne 1. 3. 2016 žadatel sdělil žalovanému skutečnosti, které soud uvádí výše, a to za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka a byl s ním proveden pohovor. Současně byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace. Ve správním spise se rovněž nachází úřední záznam ze dne 14. 3. 2016 o pokusu žalovaného doručit předvolání k převzetí rozhodnutí do vlastních rukou ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o azylu, se zjištěním, že

se zde nezdržuje. Dále je ve spise odkaz na evidenci Správy uprchlických zařízení, z níž vyplývá svévolný odchod žalobce z PoS Kostelec nad Orlicí dne 4. 3. 2016. Pokud tedy krajský soud rekapituluje výše uvedené skutečnosti, žalobce dne 1. 3. 2016 za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka poskytl žalovanému potřebné údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl s ním proveden pohovor a byl seznámen s dosavadními podklady správního orgánu, dne 4. 3. 2016 svévolně opustil pobytové středisko, ač mu zákon o azylu v § 82 jasně stanoví povinnost písemného oznámení opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin, v němž musí uvést svoji adresu, kde se bude zdržovat a délku pobytu mimo pobytové středisko. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 3 dny je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska.

Soud, s odkazem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy po projednání a přezkoumání věci uzavřel, že žalobce jednoznačně nesplnil svoji oznamovací povinnost, pobytové středisko dne 4. 3. 2016 svévolně opustil a žalovaný rozhodně neměl žádnou povinnost, konečně ani možnost, po jeho pobytu pátrat. Žalobce se tak sám vystavil tomu, že správní orgán poté, co se dozvěděl cit. informaci, postupoval tak, že ve věci vydal rozhodnutí, které je s uvedeným porušením povinnosti žadatele svázáno. Žalobou namítané skutečnosti tedy soud považuje víceméně za účelové, nemohl na ně vzít zřetel a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Tuto tedy, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto rozhodl druhým výrokem v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., že náklady řízení nenáleží žádnému z účastníků, odměna právního zastoupení žalobce byla řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. březen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně